

Pelkosenniementie 24, 98120 Kemijärvi
Pastori Heikki Korpi p. 040-518 7477

Email: siionsrk@gmail.com Web: www.taivaantuli.fi
(Katso tarkemmat ohjelma- ym tiedot internet-sivuiltamme)

TULLAAN TUTUKSI:

Tavalliset kemijärveläiset ihmiset kertovat elämäntarinaansa. Tällä kertaa on vuorossa Jukka Vesterinen.

"Kyllä minun täytyy sanoa; koen olevani onnellinen ihminen".

Kun istun ja katselen miehen olemusta ja kuuntelen hänen jutustelua elämästään, on helppo uskoa sanat todeksi. Mies sanojen takana on Jukka Vesterinen (45v.), vuodesta 2006 alkaen kemijärveläinen farmaseutti, mies, jonka laulut koskettavat. Tässä hänen elämäntarinansa.

Jukka Vesterisen kädet saavat niin pianosta kuin kitarasta seläläiset sävellet ilmoille, että kun siihen yhtyy miellyttävän kaunis lauluääni, niin ei jää kuulija "kylmäksi". Tällaista palautetta on tullut niin sairaalan vuodeosastolta, helluntai-seurakunnan tilaisuuksissa kuin tupaseuroissa tai vaikkapa A-killan päivähartaushetkessä.

Alkukankaluksia elämässä

Jukka Vesterinen syntyi Hämeenlinnassa. Elämän alku ei ollut aivan yksinkertainen. Jukka kertoo näin:

"Se, että jäin henkiin, oli ihme. Lääkärien mukaan minun olisi pitänyt kuolla liian matalan veren-sokerin takia. Kun hoitohenkilöstö sen huomasi, he antoivat minulle sokeriliuosta, joka taas nosti veren-sokeriarvon niin korkealle, että kävin taas kuoleman rajalla. Tilanne oli niin kriittinen, että sairaalan puolelta ehdotettiin äidilleni hätäkasteen tekemistä minulle. Uskova äitini ei kuitenkaan nähnyt asiaa tarpeelliseksi. Niin vain selvisin siitä koetuksesta uskovien vanhempieni rukousten kautta.

Viisi vuotiaana Hämeenlinnassa tuli toinen erikoinen tilanne. Sain kehon toispuolisen halvauksen. Koko toinen puoli kehostoni päästä varpasiin halvaantui. Se oli outoa, kun toinen jalka ja käsi eivät liikkuneet vaan olivat aivan "veltot", ja puhuminenkin oli vaikeaa suun vääristymisen tähden. Muistan, kun illalla rukoilimme perheenä elävää Jumalaa ja sovimme, että jos aamuun mennessä ei muutosta ole tapahtunut niin sitten lähdetään sairaalaan. Aamulla olin kuitenkin täysin terve. Tämä oli jälleen suuri ihme ja todistus minulle rukouksia kuulevasta Jumalasta. Mielenkiintoista oli myös se, mikä liittyy tähän halvaukseen. Eräs uskova henkilö oli nähnyt unen, että olin halvaantunut. Hän oli rukoillut puolestani, että Jumala koskettaisi parantaen minut. Kun hän myöhemmin oli tekemisissä vanhempieni kanssa, hän oli tiedustellut vointiani. Kun hän kuuli, mitä oli tapahtunut, ja mihin aikaan tämä tapahtui, hän puolestaan kertoi oman kokemuksensa vanhemmilleni. Se oli se sama yö, jolloin hän oli rukoillut puolestani, että parantuisin. Näin Jumala vahvisti meidän luottamusta häneen eikä sairaalaan tarvinnut lähteä", kertoo Jukka lapsuudenaikaisista ihmeistään.

Hämeestä Keski-Suomeen

Vaikka jo kuusi vuotiaana Hämeenlinna vaihtui Kinnulaan, on muistikuvini piirtynyt niin Aulangon joutsenet kuin Ahveniston harjut. Syy paikkakunnan vaihtoon oli Jukan isän paluu kotitaloonsa pienviljelijäksi. Rakennusmiehen työt vaihtuivat maanviljelykseen ja karjanhoitoon. Eihän sitä karjaa montaa päätä ollut, vain muutama lehmä, lampaita, sikoja, kanoja ja hiukan viljeltyä pellomaata. Mutta niistä sai elannon koko nelihenkinen perhe. Jukalla on kaksi vuotta

vanhempi veli ja äiti, joka emännän hommiin lisäksi hankki konepusepän ammatin.

"Muutimme Kinnulaan v. 1974 isän kotitalolle maataloon (n.150km Jyväskylätä pohjoiseen). Kaupunkilaispojasta tuli maalaispoika, ja se tuntui ihan mukavalta. Työkoneita ei meillä ollut vaan käsipelillä tehtiin mm. heinätyöt. Kaksi vuotta vanhemman velipojan kanssa yhdessä touhuttiin kaikenlaista mukavaa. Ala-asteen koulu oli vain sadan metrin päässä kotoa. Kun koulun kello kilkatti, niin vielä ehti juosta kotipihalta tunnille. Yläaste oli sitten kirkonkylällä, jonne matkaa bussilla tuli 15 km", muistelee Jukka.

"Lapsia riitti vielä siihen aikaan maaseudulla. Kesät meni kavereiden kanssa jalkapalloa ja talvet jääkiekkoa pelaamalla, jotka olivat ne yleisimmät ajanviettopuuhat."

"Osallistuimme myös 4H-toimintaan. Metsänhoitoyhdistyksen kanssa teimme yhteistyötä kasvattaen männynaitimia heidän tarpeisiinsa. Taimia kasvatettiin kotipihan pellossa ja kun ne olivat riittävän isoja, metsänhoitoyhdistys huolehti niiden istutuksesta metsään. Olihan siitä yhteistyöstä jotain hyötyäkin. Nimittäin osittain niillä rahoilla sain hankittua ensimmäisen kitarani. Voisin sanoa, että siitä alkoi minun musiikillinen urani."

Oliko sinulla luontainen kyky musiikkiin?

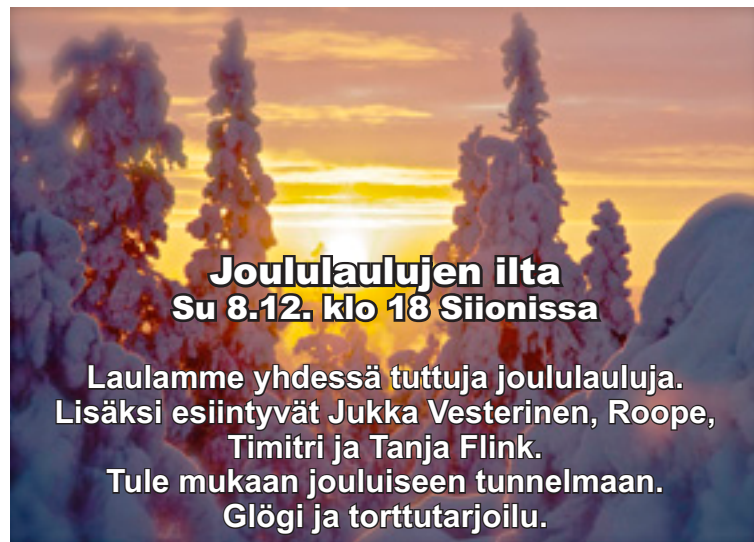
"Kyllähän musiikki minulle on syntymälahja. En juurikaan ole saanut apuja kitar-

ran- tai pianonsoittoon. Muistan kyllä, kuinka neljännessä luokalla alasteella ollessani opettaja opetti kyläkoululla kitaransoittoa alkeita, mutta en sen kummempaa opetusta ole saanut. Kitaraa vaan ruvettiin soittamaan.

Isäni oli hyvä laulaja, vaikka hän ei mitään soittanutkaan. Samoin äidin puolelta tulee musiikillisia taitoja eli voin sanoa, että olen musiikkisukua. **Vili Vesterinen**, moninkertainen harmonikkamestari, on myös sukulainen. Musiikkitaitojen kehittämisestä piti huolta se, että pääsi (tai joutui) jo varhain säestämään kitaralla yhteislaulua hengellisissä tilaisuuksissa yhdessä veljeni ja serkkutyttöni kanssa. Tällainen luonne, joka minulla on aiheuttanut monta kertaa sen tilanteen, että laitan kylä "hanskat naulaan". Mutta onneksi niin ei päässyt käymään vaan jo 11-vuotiaana olin aktiivisesti mukana hengellisissä tilaisuuksissa laulajana ja soittajana.

Jossain vaiheessa tuli se tilanne, että kun veli ja serkkutyttö lähtivät maailmalle opiskelemaan, jouduin sitten "soolo-uralle".

Kun vanhenin ja pääsin opiskelemaan Kuopion yliopiston farmaseutiksi, niin pienemmät kotiseudun kuviot vaihtuivat suurempiin ympyröihin. Olin aktiivisesti mukana seurakunnan nuorisokourossa ja ympäristötyössä. Oikeastaan yllättävän hyvin pärjäsin niiden oikeitten immeisten kanssa (savolaiset).

Joululaulujen ilta Su 8.12. klo 18 Siionissa

Laulamme yhdessä tuttuja joululauluja.
Lisäksi esiintyvät Jukka Vesterinen, Roope, Timitri ja Tanja Flink.
Tule mukaan jouluisen tunnelmaan.
Glögi ja torttutarjoilu.

Ensimmäisen työpaikkani farmaseuttina sain Savitaipaleelta vuonna 1990. Siellä olin myös aktiivisesti mukana seurakunnassa ja siellä alkoi pianonsoittoharrastus. Haitaria ja bassokitaraa on tullut myös kokeiltua. Laulunteja en ole ottanut kuin muutaman kerran. Nyt olen toteuttamassa lapsuuden haaveitani, sillä aloitin muutama vuosi sitten viulun soiton harjoitukset."

Olet toiminut aktiivisesti seurakunnassa. Mitä tahdot sanoa tästä asiasta?

"Synnyin kotiin, jossa vanhempani olivat Jumalan ihmisiä, ja se on suuri etuoikeus. He kuuluivat paikalliseen Helluntai-seurakuntaan. Siispä jo lapsesta lähtien olen päässyt kuulemaan Jumalan asioista ja jossain vaiheessa ymmärsin itsekini, kuka Jeesus on ja mitä hän on tehnyt puolestani. Halusin antaa elämäni hänelle ja pyysin syntejäni anteeksi. Tämä tapahtui keuhkokuumeena kesänä otin uskovien kasteen Raamatun ohjeen mukaisesti. Kastetapahtuma pidettiin kotikylän rannalla ja kanssani kasteelle meni kuusi muuta ihmistä, veljeni mukaan lukien. Pyhäkoulu, kerho, leirit, tupakokoukset ja kesällä telkkokoukset olivat suuri osa elämäni lapsesta lähtien. Tästä olen kiitollinen Jumalalle tänäkin päivänä."

"Usko Jeesukseen on vain vahvistunut vuosikymmenien aikana, vaikka on ollut vaikeita aikoja, jolloin usko on ollut koetuksella", kertoo Jukka katseen samalla siintäessä jonnekin kaukaisuuteen. Hän jatkaa: "Muistan ajan, kun valmistauduin ylioppilaskirjoituksiin. Ihmettelin kuntoani, kun niin nopeasti hengästyn ja sydän hakkasi ja oli rytmihäiriöitä. Lääkäri arveli alkuun sen johtuvan vain tulevista kirjoituksista ja siihen liittyvästä stressistä. Pian kirjoitusten jälkeen minut passitettiin Jyväskylän keskussairaalaan. Siellä kuntoani testattiin mm. poljettamalla kuntopyörää. Testi jouduttiin lopettamaan jo alkuvaiheissa, koska sydän ei kestänyt räsästä. Minut istutettiin pyörätuoliin ja laitettiin kävelykieltoon sydämen vaikkeiden rytmihäiriöiden tähden. Tilanne johti lopulta happomyrkytykseen ja diabetes-diagnoosiin. Olin jälleen lähellä kuolemaa. Ehdin jo ajatella, että lähtöhetkeni on käsillä ja tein tilii elämästäni, vaikka uskossa olinkin. Halusin valmistautua kohtaamaan Jumalani. Mutta, aikani ei vielä tullut vaan selvisin takaisin elämään. En vielä tänään päivänä ymmärrä, kuinka selvisin kunnialla ylioppilaskirjoituksista, koska olin jo silloin hyvin huonossa kunnossa. En löydä tälle muuta selitystä kuin Jumalan ihme elämässäni.

Mutta tänään voin sanoa, että luottamus Jumalan maailmaan ja toimintaan on vain vahvistunut, vaikkei kaikkiin rukouksiini

olekaan tullut vastauksia. Usko Jeesukseen on antanut sen, mitä hän lupasi seurajilleen. "En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Rauhan minä annan teille, minun rauhani". Tätä konkreettista asiaa koen arkielämän keskellä joka päivä. Ja siitä taas seuraa ilo, jota sisimmässäni koen."

Mitä muuta teet vapaa-aikasi, jos et ole musiikin kimpussa?

Lukeminen on mieluisaa. Ja olen opiskellut teologiaa vuosien aikana Iso Kirja -opistos-Keuruulla. Jossakin vaiheessa otin virkavapaata farmaseutin töistäni, jotta voisin paneutua enemmän teologian opintoihini. Tämä opiskelu on myös antanut paljon ja on ollut tosi mielenkiintoista.

Mitä Jukka Vesterinen haluaa tänään?

Haluan oppia vielä soittamaan viulua. Toivon vain käsien kestävä soittoharrastustani. Mutta toki suurin haluni on päästä näkemään se, johon uskon; Jumalan taivas, jossa Jeesus odottaa minua. Ja se, että pystyisin välittämään todeksi Jumalan armon ja rakkauden ihmistä kohtaan. Haluaisin olla johtamassa ihmisiä Jumalan tunnustamiseen. Jumalalla on hyvä suunnitelma jokaiselle. Hän on valmistanut taivaan, jossa ei enää ole mitään sairautta, ei vajavaisuutta, ei pelkoa, ei hyvästijättöjä... Tähän taivaaseen haluan olla kutsumassa ihmisiä sanoin ja sävelin.

Teksti ja kuvat: Heikki Korppi

Salamakysymykset:

Mikä on lempikappaleesi?

Vaihtoehtoja on paljon. Mutta sanotaan nyt tämä: Pekka Simojoen "Sama vanha ristinpuu".

Mieluisin joululaulu?

Joulu yö, juhlayö.
Wienin poikakuoron esittämänä.

Kuka mahtaa olla suosikkilaulajasi?

Tämä on taas paha kysymys. Mutta ehkä se on tuo kasakka Viktor Klimentko. Hänen laulunsa ovat aina olleet koskettavia. Toinen laulaja, josta pidän, on Reijo Ikonen, joka on entinen oopperalaulaja.

Lempiruokasi?

Kyllä se on makaronilaatikko.

Millä herkuttelet itseäsi?

Letuilla

Lempiväri?

Vaaleanruskea ja sininen

Jos olisit jokin soitin, niin mikä?

Hmmm... Viulu.
Viulu on herkkä soitin, josta taitavan soittajan kädessä saa ilmoille upeat sävellet.

Mihin maahan haluaisit matkustaa?

Israeliin. Siellä on vielä ole päässyt käymään ja sinne haluaisin.

Miten luonnehtisit itseäsi?

Olen herkkä, perusteellinen, pikkutarkka täydellisyydentavoittelija...

Mitä mieluiten tekisit, jos se ei olisi rahasta/toimeentulosta kiinni?

Mieluiten tekisin hengellistä työtä, auttaisin ihmisiä heidän elämäntilanteistaan.